

te akarsz, amibe te hiszel. Nekünk továbbra is egyetlen világos utunk marad: a reformátori kereszt útja – mai formanyelven.

Bonhoeffer írta: „Ha én határozom meg, hol találom meg Istent, akkor mindig olyan Istent találok majd, aki valamiképpen rám hasonlít, aki kedvemben jár, aki saját természetemhez kötődik. Így én teremtek Istent. Am ha Isten dönti el, hogy hol lehet őt megtalálni, akkor ez úgy történik majd, hogy nem fog azonnal tetszeni a természetemnek, és egyáltalán nem felel meg ízlésemnek. Ez a hely pedig Krisztus keresztje.” Ámen.

Adorjáni Dezső Zoltán

Bölccsé teszlek

A nyolc református és öt evangélikus ifjú lelkipásztor felszentelése és a közös úrvacsoravétel mintegy megkoronázta a Romániai Református Egyház és Romániai Evangélikus-Lutheránus Egyház jubileumi közös zsinati ülését és nyilatkozatát, amelyben e két testvéregyház bálaadással tekint vissza a négy és fél évszázados békés együttélésére, amely alatt egymás hite által épülhettek. A felszentelt lelkipásztorok nevében Kelemen Attila Csongor mondott beszédet.

Szeretett Testvéreim!

Szándékosan köszöntelek így, mert egy ennyire ünnepélyes, sőt történelmi alkalmon, amelyen két egyház zsinata, egyházi előjárói, tapasztalt és fiatal lelkipásztorai és egy népes gyülekezet van jelen, félő, hogy belekavarodnék a hivatalos megszólításokba. A főtiszteletű, főtisztelendő, nagytiszteletű, tiszteletes megszólításoknál a „testvér” megszólítás pedig sokkal inkább tartalmazza mindazt, amivel köszönteni szeretnék titeket: az egyházi előjárók iránti tiszteletet, az egyház- és gyülekezeti tagok iránti elkötelezettséget, fiatal lelkipásztortársaim iránti őszinte szeretetet, illetve tartalmazza még azt az áldott közösséget – és ez mindig csodálattal és hálával tölt el –, hogy annak ellenére, hogy mennyire különbözőek vagyunk, mégis, Jézus Krisztus által ugyanazt az egy igaz Istent nevezhetjük Atyánknak. Tehát a nemsokára felszentelendő fiatal lelkipásztorok

nevében köszöntelek titeket, kedves testvéreim!

A fiatal kollégáimnak intézek egy kérdést: Emlékeztek-e, hogy amikor 2 évvel ezelőtt végeztünk, milyen bibliai idézet került fel a tablónkra? Nem csodálom, hogyha nem jut eszetekbe hirtelen, nekem is sokat kellett gondolkoznom, míg rájöttem. Nem is olyan könnyű ellenőrizni, felkeresni, mert tablónk félreeső helyen van a teológia zezzugos folyosóin, de számunkra kedves nevek és arcok sorakoznak rajta. És ott van még az a bizo-

nyos bibliai idézet, a 32. zsoltár 8. versének első fele, amely így hangzik: *Bölcsé teszlek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod.* Diákok voltunk még, amikor kiválasztottuk ezt az igét, és akkor úgy éreztük, hogy ez valamelyest vonatkozik ránk. Most, két év távlatából már vissza lehet pillantani, lehet reflektálni erre az ígére, és megválaszolni, hogy ez mennyire igaz.

Az igevers egyrészt tanításról szól. Nos ebben biztosan volt részünk. Legalább hat év teológiai tanulmány, közülünk egyeseknek külföldi tanulmányutakkal is megtoldva. Igazat szólva, néha nehezen ment. Néha nem tudtuk, nem értettük, hogy most pontosan mire való a nyelvtanulás, a preparálás, a kritikai apparátus kezelése, az évszámok megjegyzése, miért kell megtanulnunk a gyermekek lélektani fejlődésének jellemzőit, stb., stb. Gyakran el nem tudtuk képzelni, hogy hol, mikor, milyen körülmények közt fogjuk mindennek hasznát venni a lelkipásztori szolgálatban.

De két év távlatából nézve egyre gyakrabban fordul elő az, hogy egy-egy beszélgetés közben, családlátogatáson, prédikációra való készülés közben már eszünkbe jutnak olyan pillanatok, amikor valami értékessel gyarapodott tudásunk, és azt mondjuk: *Emlékszem egy órára a teológián, amikor a tanárunk azt mondta...* És ez a tudás megmaradt. És csodálatos módon éppen akkor jön újra elő, amikor szükségünk van rá.

Tanítás tehát volt. És mindezért hálásak vagyunk teológiai professzorainknak, tanárainknak és nem utolsósorban teológustársainknak, akikkel a tanulás közös folyamat volt.

Tovább azt mondja az ige: *megtanítalak az útra, amelyen járnod kell.*

A teológia elvégzése után tudtunk. Hogy ki mit és mennyit, az nyilván relatív, de eleget tudtunk ahhoz, hogy az I. lelkészképesítő vizsgát sikeresen zárjuk. Ezután pedig mindazt, amit tudtunk, konkrét helyzetekben kellett alkalmaznunk. Így kezdtük a gyakornoki évünket. És az út, amelyen járnunk kellett, nem volt mindenki számára ugyanaz. Mert különféle gyülekezetekbe kerültünk: nagyvárosi, kisvárosi, falusi gyülekezetbe, szórvány- vagy magyar többségű vidékre. Kőhalom nem ugyanaz, mint a Kövesdomb, Törökvágás nem ugyanaz, mint a Farkas utca, Brassó nem ugyanaz, mint Medgyes vagy Inaktelke stb.

Hálával tartozunk mentorainknak az útbaigazításukért, az egyházmegyei lelkipásztori közösségeknek támogatásukért, és egyházi elöljáróinknak tisztánlátásukért, mivel általuk megismerhettük szolgálati helyeinket.

Tanítás tehát volt, a külön utunk megismerése is megvolt, egy dolog hiányzik még az igeversből: a *bölcsesség*. A kettő összekötése! Bölcssek vagyunk, amikor az elméleti tudást konkrét helyzetben gyakorlatba tudjuk fektetni. Bölcssek vagyunk, hogyha tudjuk, mikor kell ellentmondást nem tűrő hangon kiállnunk Isten igazsága mellett, és mikor kell hagynunk, hogy Isten alkalmazkodjon az emberekhez. Bölcssek vagyunk, hogyha tudjuk, hogy mikor kell szigorúaknak lennünk, és mikor kell elnézőknek lennünk. Bölcssek vagyunk, hogyha tudjuk, mikor kell okosaknak lennünk, mint a kígyók, és mikor szelídeknek, mint a galambok. És mindezt úgy, hogy közben hitelesek maradjunk, és hűségesek

Istenhez, aki elhívott, az egyházhoz, ahova elküldött és önmagunkhoz. Ez a bölcsesség.

Kedves Szolgatársaim!

Nem tudom, ti hogyan érzitek, de én még nem érzem magam bölcsnek. Részünkről ehhez idő kell, alázat kell, saját magunk, képességeink, adottságaink, hiányosságaink ismerete. Gyülekezetek, lelkészársak, egyházi elöljáróink részéről pedig türelem, megértés, szeretet.

Es amire mindezek előtt és mindezek fölött szükség van, az az, ami a teológia egy kis, rejtett folyosóján, a falon, egy tablón van – Isten ígéje, Isten hangja, ígérete. Hogyha ő azt ígéri, hogy nemcsak megtanít azon az úton járni, amin járnunk kell, hanem bölcsökké is tesz, ebben bízhatunk. Így hát ez imádságunk: *Tégy bölcsökké, tégy szentekké. Ámen.*

Kelemen Csongor Attila

Összeállította: **Adorjáni Zoltán**

Fotók: **Kiss Gábor**